

Надъ веселата безгрижна глъчка като гръмъ отъ ясно небе трѣсна люта закана:

— Спрете! Не виждате ли, кой е предъ васъ? Слѣпи ли сте? Ахъ, ще ви науча азъ, какъ другъ пжтъ да посрѣщате дѣдо Сѣчко! Още тая нощъ ще превърна пързалката ви на калъ и вода!

Всички останаха по мѣстата си като вкаменени и впиха ужасени очи къмъ дѣда Сѣчка, който въ гнѣва си приличаше на разярено божество.

Едва сега тѣ забелязаха добре високия си гостъ и разбраха грѣшката си, но бѣше вече късно...

Дѣдо Сѣчко изрече това, шибна яростно конетѣ на шейната си и литна като ураганъ къмъ тъмнѣщата се гора, кждето бѣше ледената кжщичка, която му служеше за временно жилище.

Когато стигна до жилището си, той брѣкна въ пазвата си, измѣкна изъ нея едно малко птиче и му заповѣда:

— Иди веднага при Южния вѣтъръ и му кажи, да надуе всичкитѣ си гърла и да духа... да духа... до като още тази нощъ отъ снѣга изчезне и последното парцалче! Бързо!..

Птичето изхвъркна отъ ржцетѣ му, издигна се надъ гората, стана малко като мушичка и изчезна къмъ пещерата на Южния вѣтъръ...

А въ това време хората съ страхъ очакваха страшното отмъщение на дѣда Сѣчка.

Ахъ, хората познаваха жилото на снѣжнитѣ му виелици и, скрити въ стайтѣ си, съ ужасъ чакаха да чуятъ воя на леденитѣ му хали!

— Тежко на тия, които ще замрѣкнатъ тая нощъ по пжтищата, — думаха си тѣ, прекръстваха се набожно и хвърляха въ огнището още дърва.

Но стана чудо: — вмѣсто очакванитѣ снѣжни хали, надъ земята се изви топълъ вѣтъръ, който пробуди капчизитѣ отъ зимния имъ сънъ, лисна въ тенекиенитѣ имъ гърла разтопения снѣгъ и тѣ безъ време подкачиха веселата пролѣтна пѣсень:

— Чопъ... капъ... капъ...! Чопъ... капъ... капъ...!

Къмъ нея скоро се пресѣединиха уличнитѣ вадички, и цѣлото градче осъмна обсадено отъ ромона на хиляди рѣкички, надъ които Южниятъ вѣтъръ не преставаше да размахва топлитѣ си невидими криле.

Едва следъ обѣдъ, когато децата минаха край пързалката, разбраха отмъщението на дѣда Сѣчка; — отъ нея, вчера гладка като стъкло и бѣла като сребро, сега бѣше останала само една черна лента калъ, примѣсена съ сламки и миналогодишна шума, която навѣваше печаль и скръбъ по безъ време изчезналитѣ зимни радости въ детскитѣ души.

Дѣдо Сѣчко бѣше достойно отмъстилъ на децата, които бѣха съвсемъ забравили учтивостъта...

Георги Русафовъ